

Kdyby měl pánbůh básnický střevo,
byla bys, Evo, patrně z něho.
Že ale na verše sám nestačil,
úplně Adama ožebračil.

Tak s tím, člověče, nebojuj,
co bůh rozdělil, to nespojuj.

Pak vyhnal ho z ráje, prej kvůli jabku,
já v tom úradku, cejtim rohy a bradku.
Vám by se duši svěřit mu chtělo,
když ďáblu prodal už vaše tělo.

A od těch dob se traduje,
že nebe s peklem se paktuje.

Pít kávu od Žida, Jemu se kořit
nechat Evou se mořit, z toho zmagořit.
Nepřijme slepě s kým sdílet osud,
s kým do Bulharska a s kým zase pro sud.

Rozhodnut koho chce za přítele,
chopil se dláta stvořitele.

Protože Adam měl básnický střevo,
je z tebe, Evo, teď sladký dřevo.
Jeho hlas je však o hodně sladší,
tvary jsou tvoje, jen krk's měla kratší.

Na tvý struny brnkám Adamův opus
a k tomu zpívám Homo domini lupus.

Pro anděly je teď jejich den perný
zůstaly věrný, jen ovečky černý.
Nebe se plní chudými duchem,
já lákám lidi s hudebním sluchem.

Společně si tady koncertujem
falešný tóny netolerujem.

Rozladěnosti je třeba čelit,
úkolem elit, je mužstvo tmelit.
Proto je závěr profylkční
dysfunkci textově-intonační.

My jsme rádi, že jsme rádi
love each other, altogether
kamarádi, kamarádi.

'til song fades out or forever